

МОТИВИ

към Присъда № 38/02.06.2023 година, постановена по НЧХД № 958/2022

година по описа на ХРС

Срещу подс.Д. Н. К. с ЕГН *****, адрес Д., *****,
***** е повдигнато обвинение с частна тѣжба от К. К. К. с ЕГН
*****, от гр. Х. за престѣпление по чл. 148 ал. 1 т. 1, вр. чл. 146 ал. 1 от НК.

Повереник на тѣжителката К. К. К., адв. Х., поддърѣжа тѣжбата, твърди, че в хода на съдебното следствие са събрани две групи доказателства, които взаимно си противоречат. От тук идвал и важният момент, кои групи доказателства и защо следва да се кредитират. Според повереника най-важният момент в настоящото производство бѣл, че подсъдимата сама заявила в обясненията си, че е казала израза „курво“ по отношение на пострадалата. Сам по себе си, дори и само този израз, бил достатъчен, за да се осъществи състава на престѣплението, за което е подена тѣжба, въпреки, че там били посочени и други - „проститутко“, „идиотка и простачка“. На следващо място, друг важен момент бил, че мястото на на конфликта изцяло бил пред имота на тѣжителката, което означава, че подсъдимата е отишла дотам и провокацията явно идва от нея, което дава индикация, че има извършено престѣпление по чл. 146 от НК. Като се има предвид горното повереникът иска съдът да приеме, че е на лице извършено престѣпление по чл. 148 ал. 1 т. 1, вр. чл. 146 ал. 1 от НК, както е описано в тѣжбата и да признае подсъдимата за виновна и да и наложи справедливо наказание. По отношение на гражданският иск иска съдът да го уважи изцяло. Моли и за разноси по делото.

Подсъдимата в хода на съдебното следствие не се признава за виновна, дава подробни обяснения по случая и моли съдът да я признае за невинна и да я оправдае по повдигнатото обвинение.

Защитника на подс. Д. Н. К., адв.Г. моли съда да постанови присъда, с която да признае подзащитната му за невиновна в извършване на престѣплението, за което ѝ е повдигнато обвинение. До колкото тѣжба имала характер на обвинителен акт и следвало да отговаря на всичките реквизити на такъв обвинителен акт, както с подробно описание на обстоятелствената част, от която може да се направят изводи които определят рамката на наказателното производство, така и диспозитива на самия обвинителен акт, в който се иска конкретно осъждане за конкретно извършено деяние, то в случая изнесените в тѣжбата факти и обстоятелства не се доказали. Още по-малко, обвинението доказало по безспорен и несъмнен начин настѣпването на тези факти, съответно и обвинението останало недоказано. В обясненията на подсъдимата признавала, че е възникнал конфликт между страните, за неправилно използване на паркоместа пред жилищен блок, където живеела тѣжителката. Не било вярно, че подсъдимата е отишла, за да се кара с пострадалата. Напротив, тѣжителката грубо и арогантно я е изгонила, като наричала подсъдимата с думите с които твърдяла, че тя самата е обиждана от подсъдимата. Тоест ако съдът не приеме, че подсъдимата е невинна и не я оправдае по повдигнатото обвинение, се прави алтернативно искане да се приеме, че е на лице реторсия.

По делото е предявен и приет за съвместно разглеждане в наказателния процес граждански иск от К. К. К. с ЕГН ***** срещу подс. Д. Н. К. за сумата от 700 лв. - обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди в резултат на нанесената и обида, ведно със законната лихва от 19.04.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната

съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното: на 19.04.2022г. приятеля на тъжителката св.Я. В. Я. паркирал автомобилът си на ул.“6-ти септември“ в гр.Хасково в близост до №7, до трафопост, където била къщата на пострадалата. Около 21.00 часа, на същата дата подсъдимата, която живеела в близост до тъжителката К. К. К. прибирайки се с дъщеря си св.В. М. М. и нейният приятел св.К. Т. П., нямало къде да паркира автомобилът си, защото и тя спирала в близост до трафопоста, но този път св.Я. така бил спрял, че за автомобила на подсъдимата нямало място. Тогава подсъдимата, като видяла, че в къщата на тъжителката има хора, решила да отида със св.К. Т. П., да им каже така да паркират, че да има място и за нея. Когато отишли до къщата на тъжителката, ги посрещнал св. Я. В. Я., като подсъдимата го заговорила и помолила да спират така, че да има място и за нея. Тогава от сградата излезла тъжителката и подразнена от искането на подсъдимата, започнала да се държи агресивно. Казала, че живее там от 40 години и каква е подсъдимата да и прави забележка. Да не би местото да е нейно. Подсъдимата отговорила, че има място и да се разберат как да спират, но разговора ескалирал и тъжителката започнала да говори на висок глас и да обижда подсъдимата с думите „Курво“ и др. тогава до тях дошла и св. В. М. М., която се опитала да успокои майка си и обидила пострадалата. Последната се нахвърлила върху В. М. М. и двете се сдърпали, като пострадалата започнала отново да обижда подсъдимата и дъщеря и с думите „Корво“ „Проста селянко“ и др. намесили се св.К. Т. П. и св.Я. В. Я. и разтървали двете жени. Междувременно и подсъдимата отговорила на обидите на пострадалата, като я нарекла няколко пъти също „Курво“. В последствие била уведомена и полицията. Полицаяте дошли след като всички било приключило.

По делото е извършена разпечатка на хартиен носител на диска изпратен от ЕЕН 112, от Дирекция „Национална система“ 112, Районен център 112 – Кърджали, от която разпечатка се потвърждава гориописаният инцидент между страните, дата а и прилизителният час.

Така изложената по-горе фактическа обстановка се установи изцяло от показанията на разпитаните свидетели: св.Я. В. Я., св.В. М. М. и св.К. Т. П., чиито показания съдът кредитира. Като тук следва да се отбележи само, че не кредитира показанията на св.Я. в частта в която твърди, че пострадалата не е обиждала подсъдимата и не е отправяла обидни думи. Това не се потвърждава от показанията на другите двама свидетели и от обясненията на подсъдимата, напротив опровергава се. Тоест в подкрепа на възприетата фактическа обстановка са и обясненията на подсъдимата в съдебното следствие.

Събраният по делото доказателствен материал, налага следните наказателно правни изводи: От обективна страна подсъдимата Д. Н. К. е осъществила престъпния състав на престъплението по чл. 148, ал.1, т.1, във вр. с чл. 146, ал.1 от НК. Този извод на съда се изгражда и обосновава на база вече обсъдените по-горе гласни и писмени доказателства за които съдът изрази становището си защо кредитира едни и защо не други. Поради тази причина и до колкото намира описаната фактическа обстановка за доказана на база обсъдените доказателства съдът няма да се спира отново на тях, а ще посочи само тези факти и обстоятелства които според съда водят на извода за съставомерност на престъплението по чл. 148, ал. 1, т.1, във вр. с чл. 146, ал.1 от НК и защо намира, че подсъдимата е извършила и това престъпление.

На първо място следва да се отбележи, че естествено от горните доказателства по безспорен начин се доказва, че подс.К. е отправила обидните думи твърдени в частната тъжба по отношение на К. К., а именно нарекла я курва. Тук отново освен свидетелските показания обсъдени по-горе на свидетелите св.Я. В. Я., св.В. М. М. и св.К. Т. П., които едноточно сочат, че са чули подсъдимата да изрича горната обидна дума, следва да се има предвид и обяснението на подсъдимата което тя самата признава, че е казала на пострадалата „Курво“ след като тя е нарекла с тази дума и с други такива. Косвени доказателства в тази връзка се явяват и данните от разпечатката от тел.112, които свидетелстват за състояния се конфликт между страните. Изричането на думата „Курво“ от подсъдимата по отношение на тъжителката безспорно е станало в присъствието на последната, както и на публично място, а именно на улица в гр.Хасково пред множество

хора. Тоест на лице са и квалифициращите признаци на обидата визирани в чл.148, ал.1, т.1 от НК.

Тук следва да се отбележи и факт, че от свидетелските показания на св.В. М. М. и св.К. Т. П. и от обяснението на подсъдимата безспорно се докоза по делото, че и частната тъжителка К. К. е извършила престъплението по чл.148, ал.1, т.1, вр.чл.146, ал.1 от НК като на същата дата и място посочени в тъжбата нанесъл публична обида на подс. К., от гр. Хасково, като в нейно присъствие, казала нещо унижително за честта и достойнството и - нарекла курво.

Следва да се отбележи, че от субективна страна престъплението е извършено от подсъдимата и от частната тъжителка с пряк умисъл. Те и двете са съзнавали, че изречените от тях думи по адрес на другата са унижителни за честта и достойнството им, и че те ще бъдат чути от тях и от останалите хора, като са целели те да бъдат възприети от всички.

Като взе предвид горното съдът прие че в случая е на лица реторсия. Това е така до колкото първоначално частната тъжителка е нарекла с обидни думи подс. К., а след това тя и е отвърнала веднага със същата обида.

В подкрепа на този извод на съда стои практиката на ВКС изложена в редица решения. Според същата в основата на реторсията е идеята на законодателя, че страните са изравнили позициите си, като на причинителя на леката телесна повреда (на обиждащия) веднага е отвърнато от пострадалия със същата лека телесна повреда - тълк. р. № 51-89-ОСНК (от обидения с обида по чл. 146 или по чл. 148, ал. 1, т. 1 НК), т. е. на злото е отвърнато със същото зло. Засегнатият намира удовлетворение с причиняване същото деяние на засегнатия го. Този институт е приложим само с предвидените от закона четири случая - по чл. 130, ал. 1, чл. 130, ал. 2, чл. 146 и по чл. 148, ал. 1, т. 1 НК. Цялостната характеристика на тези престъпления и обстоятелството, че и двете страни са се поставили в еднакво положение пред наказателния закон са довели до изключение от правилото, че за всяко престъпление, извършено от наказателно-отговорно лице, се налага съответното наказание. Без значение е коя от двете страни първа е осъществила престъпното посегателство против личността и коя първа сезира съда - **Решение № 255 от 17.VI.1992 г. по н. д. № 144/92 г., I н. о по описа на ВКС.**

Затова и съдът като призна и двете и подс. Д. Н. К. и тъжителката К. К. К. за виновни в извършване на престъпление по чл.148, ал.1, т.1, вр.чл.146, ал.1 от НК, на основание чл.148, ал.3, вр.ал.1, т.1, вр.чл.146, ал.2, вр.ал.1 освободи и двете от наказания.

На база възприетата фактическа обстановка по-горе съдът прие, че не се доказва по делото подсъдимата да е нарекла тъжителката с думите посочени в тъжбата, а именно проститутка, идиотка и простачка и поради това я призна за невинна и оправда по първоначално подвигнатото и обвинение.

Постановената присъда в частта за престъплението по чл. чл.148, ал. 1, т.1., във вр. чл. 146 ал. 1 от НК по отношение на подс. Д. Н. К., обосновава основанието по предявения от пострадалата граждански иск в частта му за претърпените от престъплението неимуществени вреди от нанесената обида. Налице са елементи от фактическия състав на чл. 45 ЗЗД – противоправно поведение, вреда, пряка причинна връзка между тях и доказана вина на подсъдимата. За нанесената публична обида, установен по основание искът за обезвреда, съдът намира за основателен и доказан. Затова и изхождайки от характера и естеството на действията а именно отправените на пострадалата обидни думи от страна на подсъдимата, с които е осъществен състава на горното престъпление и че на практика с тези действия са унижителни за честта и достойнството на тъжителката, съдът прие, да присъди сумата от 200 лева по предявеният граждански иск. Последният размер е съобразен и с факта, че поведението на подсъдимата и нейните действия малко или много са били провокирани от поведението на пострадалата. Според съда тази сума, ще бъде в състояние да възмезди неимуществените вреди, претърпени от пострадалата. Именно до този размер, съдът счете претенцията за обезвреда за основателна и я присъди, поради което за разликата до пълния предявен размер от 700 лв. отхвърли иска като неоснователен и недоказан. Сумата от 200 лв. бе присъдена ведно със законната лихва от датата на

увреждането 19.04.2022 год. до окончателното и изплащане, като иска до пълният предявен размер от 700 лева съдът отхвърли.

Съдът осъди Д. Н. К. с ЕГН *****, адрес Д., *****, *****, *****, да заплати по сметка на Районен съд – Хасково държавна такса върху уважения размер на гражданския иск, в размер на 50.00 лв.

Съдът осъди Д. Н. К. с ЕГН *****, адрес Д., *****, *****, *****, да заплати по сметка на Районен съд – Хасково сумата от 30.75 лева възнаграждение за вещо лице.

Мотивиран така съдът постанови присъдата си.

Районен съдия: /п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: М. С.